

„И това громко и потресателно заявление на българския народъ, изгъстрено и запечатено съ кръвта на хиляди мѣчени и паднали въ неравна борба, която пламна въ Панагюрище и Копривщица и се разнесе по хубавото Тракийско поле, създаде многострадалния Батакъ, окървави водитѣ на Марица, освѣтени отъ разрушителнитѣ пожари по Сръдна Гора и Родопитѣ, покърти състрадателното сърдце на великия нашъ Царь-Освободителъ Александъръ II и стана причина да блѣсне лжчтъ на българската свобода!

„Ний живѣемъ днесъ свободенъ животъ, радваме се на плодетѣ на свободата, но не трѣбва да забравяме, че тая свобода се издига надъ грамаднитѣ купове свети мѣченически кости, прѣснати безъ кръсть и безъ гробъ изъ полята, урвитѣ и усойтѣ на майка България.

„Духоветѣ на тия изкупителни жертви на буйния Бенковски, на огнения Ботевъ, на неустрашимия Левски, на великия Раковски и на всички други усопши участници въ Априлското въстание, на всички дѣйци за нашата свобода, на тия свѣтли звѣзди на българското небе, всегда ще прѣбждватъ въ сърдцата ни и тѣхното идеално служене на отечеството на вѣчни врѣмена ще възхищава и поучва потомството, което трѣба да ги почита и да върви по тѣхнитѣ стѣпки, за да възвеличи нашето любимо отечество.

„Да живѣе България!“ . . .

Минаха се години и като феникъсъ изъ пепелището на тоя градецъ, опожаренъ отъ петвѣковния тиранинъ, изгрѣ свободата, прѣдметъ на толкозъ тържествена прослава, тоя кжтъ на велики дѣйци, които почита младъ и старъ изъ всички покрайнини на Българската земя, е символъ на грядущитѣ поколения за високи добродѣтели и помисли, що рж-